

ÅRSSKRIFT

Den Rytmiske Højskole 2016

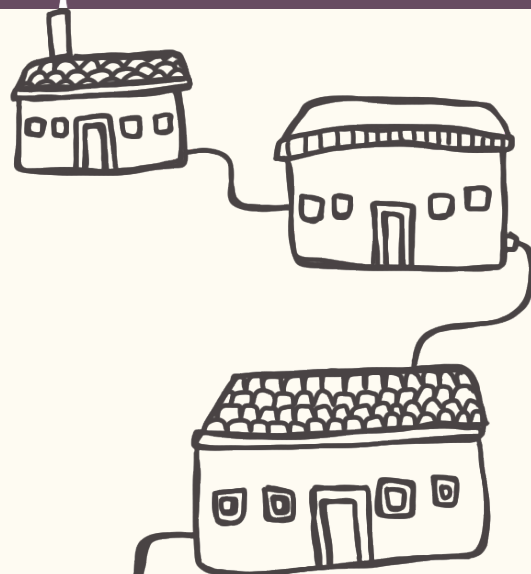

Illustration og lay-out
juliebjørnskov.dk

Jubilæumsåret 2016

- af Lars Gjerlufsen

**Nu står den der og nikker
så sejersæl i Jyllands grus
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.**

(Fra "Den Blå Anemone", digt af Kaj Munk 1943)

Den 1. marts 1991 var der officiel åbning af Den Rytmske Højskole, da Prins Joachim klippede snoren til hovedindgangen over og erklærede højskolen for åben.

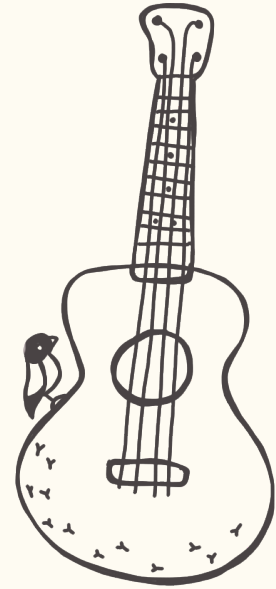
Derfor kunne vi i år fejre 25 års jubilæum for vores højskole.

I sin tale til højskolen citerede Prins Joachim Kaj Munks "Den blå anemone" fra højskolesangbo-

gen: "hvad var det dog der skete, den første dag i marts", hvilket jo passede meget godt på datoen. Men uden at vide det, havde han valgt at citere en sang, der ikke kun var en apropossang pga. datosammenfaldet, men også sangens tematik. Sangen beskriver anemonens kamp for overlevelse i en fremmed og modstandsfyldt kultur, men også hvordan den på smukkeste vis folder sig ud.

Det var et langt sejt træk for Den Rytmske Højskole at blive accepteret i højskolefamilien. Vi var den første højskole som brugte undervisningens indhold i vores navn. Indtil da havde alle højskoler navn efter den by/sted, de lå. Vi kunne tydeligt mærke en stor skepsis fra mange i højskolebevægelsen over om vi var en rigtig folkehøjskole eller bare en musikskole forklædt som højskole. Det betød, at vi var meget omhyggelige med at betone, at vi var en højskole, og der skulle fx gå 15 år, før vi selv begyndte at bruge ordet musikhøjskole i vores markedsføring. Til et af de første årsmøder i højskoleforeningen sagde en forstander i alvor fra talerstolen, at han egentlig ikke mente højskoler under

100 år burde sige noget i denne forsamling, da de jo ikke kunne vide, hvad en højskole var. Men efterhånden ændredes synet på os, og vi blev lukket ind i "højskolefamilien". Det skete bl.a. gennem et aktivt arbejde i højskoleforeningen, vores mange turnébesøg på andre højskoler, og fordi kredsen af højskoler med en tydelig faglighed blev større.

Vi kan nu skue tilbage på højskolens fantastiske første 25 år – og vi er ganske enkelt en enestående succeshistorie. På nær en periode i midten af "nullerne", hvor der ikke var helt fyldt op på efterårsholdene, har højskolen været fyldt hold efter hold. Derfor er vi som regel også blevet mødt med bemærkningen: "Nå, men I er vel bare fyldt op som sædvanlig", når vi er til møder i forskellige højskolesammenhænge. Som om det var noget, der skete af sig selv, uden vi behøvede at anstrenge os. Og ja, vi er fyldt op, men kun gennem hårdt arbejde, og fordi vi anstrenger os på at gøre det bedst muligt.

I dag møder vi modstanden fra en konkurrencestatsmentalitet, som både begrænser vores økonomiske råderum, og lægger hindringer i vejen for, at unge kan tage på højskole. Heldigvis virker det som om, at der er en spirende modstand mod hele den tænkning, som fx

udmøntes i en såkaldt fremdriftsreform. Det er sundt for højskolen, at vi hele tiden skal arbejde med vores berettigelse, fordi der bliver mere og mere brug for os.

Efter Prins Joachim havde klippet snoren til højskolen for 25 år siden, var der et musikalsk program i salen. Her gik Arne Würgler på scenen og sang:

**Vi drømmer
vi drømmer om et sted
som er stort og smukt
som blir blankt når det blir brugt
hvor enhver er fri fordi
vi er sammen indeni.**

Det er stadig vores drøm. At Den Rytmske Højskole kan være et sted, hvor drømme leves ud, et sted der er til for at blive brugt, og et sted, hvor fællesskabet sætter os frie til at leve vores liv fuldt ud.

Hurra for de første 25 år!

Markeringer i jubilæumsåret

1. februar

Reception for Keld Rødvig for 25 års ansættelse på højskolen som pedel.

1. marts

Vi fejrede højskolens 25 års jubilæum med en stor reception/åbent hus d. 1. marts, med besøg af mange gæster og selvfølgelig højskolens elevhold. Hovedtaleren var Lisbeth Trinskjær, som er formand i Foreningen af Folkehøjskoler i Danmark (FFD), men der var selvfølgelig også taler af Per Larsen og Søren Børsting.

2. april

Jubilæumsfest i Lille VEGA med 500 gæster, tidligere og nuværende ansatte og elever. Festeren var udsolgt, så der opstod mindre pop-up årgangsfester rundt i byen samme aften. Der var musikindslag fra mange forskellige årgange, og en fantastisk stemning og gensynsglæde.

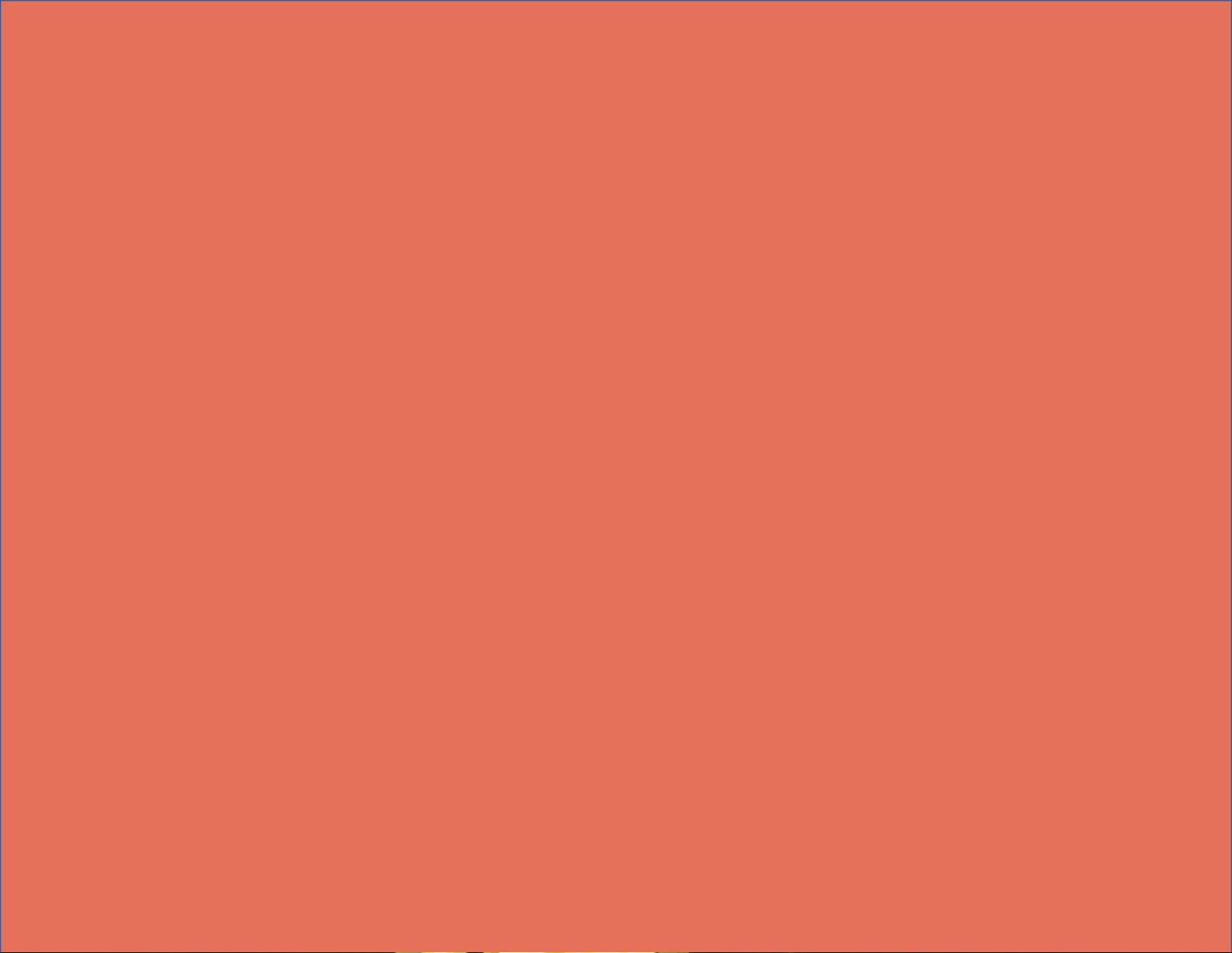
19. april

Generalforsamling i skolekredsen med markering af jubilæet og en historisk gennemgang i formandens beretning.

15. august

Reception fordi det var 25 år siden, Lars Gjerluffsen havde første arbejdsdag på højskolen.

Musikken spiller endnu, og vi er ikke gået hjem

- af Frederik Langkjær formand for Elevforeningen for DRH

Jeg husker tydeligt de første gange, jeg som præpubertær dreng lyttede til Radioheads efterhånden legendariske og skelsættende album OK Computer efter strenge instrukser fra min ældste bror. Den første gang faldt jeg i søvn – det sagde mig åbenbart ikke synderligt meget. De næste gange, syntes jeg, det lød noget mærkværdigt, og det skurrede i ørene. Jeg blev dog ihærdigt ved. Jeg ville ikke give op. Måske fordi der alligevel var et eller andet spændende og lokkende ved musikken. Eller måske bare fordi jeg ikke ville tabe ansigt over for min bror. Men endelig. Efter en 5-6 gennemlytninger knækkede jeg nødden og begyndte at forstå, hvad den her musik handlede om. Lige siden er jeg vendt tilbage til den af flere omgange og opdaget endnu uanede dybder og dimensioner. Ja, albummet har mere eller mindre været definerende for min musiksmag og tilgang til musik efterfølgende.

Elevforeningen for Den Rytmske Højskole har nu fordoblet sin levetid, og vi bliver også i bestyrelsen ihærdigt ved. Vi er nemlig sikre på, at den forening, vi har gang i sammen, kan udvikle sig til noget helt specielt. Det kan være svært at forklare lige præcis hvad, og det kan være svært at forstå, hvorfor man skulle have behov for den. Men det er kun et spørgsmål om tid og erfaring, før det vil blive åbenlyst. For ligesom med mit møde med Radiohead kan projektet omkring elevforeningen måske godt virke lidt mærkeligt og uvant i starten, men bliver vi ved, er jeg sikker på, at vi vil opleve nye dybder og dimensioner i vores møde med DRH og hinanden – dimensioner, vi ikke vil kunne forestille foruden.

Og vi har allerede fået nye smagsprøver i det forgange år. Knappt var det begyndt før DRH skulle fejre sit 25 års jubilæum med stor ståhej på selveste Vega. Billetterne blev revet væk,

og 500-600 ivrige og kåde tidligere DRH'ere mødte op til en aften med højskolesang, nye og gamle bands samt en ordentlig russer-fest med, hvad dertil hører. Elevforeningen bidrog i denne forbindelse ved at invitere til fællesspisning forinden for at varme op og komme i det helt rette humør til det store brag.

Da der aldrig før har været en elevforening på DRH, og da sådan forening ikke kan kopieres andetsteds fra, men må skræddersys til netop vores skoles og vores medlemmers behov, må vi nogle gange være i stand til at improvisere på stedet. Netop denne evne måtte tages i brug ved dette års Gammel-Elev-Weekend, da det i en kort tid – pga. kommunikationsbrist og manglende forventningsafstemning – så ud til, at der ikke var nogen til at arrangere weekenden. I stedet for at gå i stå, formåede et nedskåret gammel-elev-udvalg i samarbejde med skolen og elevforeningens bestyrelse imidlertid at holde takten og lave et ligeså flot arrangement som altid. Så tak til dem!

Elevforeningens år blev sluttet af med Efterårsweekenden, der blev afholdt for andet år i træk. Og igen i år var det en succes. Der var stor deltagertilslutning, men også flot engagement fra workshoparrangører, som havde budt ind med forskellige workshops op til weekendens afholdelse. Takket være dem var vi vidner til en eftermiddag med bl.a. dubbing af Byggemand Bob, improvisationsteater, virtual-reality-vidoeer og balancering på slackline, inden dagen blev afsluttet med en fabelagtig fest gæstet af de fænomenale Royal Feet Factory. Endelig skal det nævnes, at vi indimellem fik afholdt den årlige generalforsamling. Her måtte vi sige farvel til Henriette Nielsen og Nanna Larsen i bestyrelsen, som har lagt et fantastisk stykke arbejde. Vi kommer til at savne dem. Til gengæld kunne vi byde Sanni Bleser Jensen og Jonas Søgaard Juul velkommen, som vi ser frem til at få et godt samarbejde med.

Tak!

Midt i en ørkenkrig

- af Jonas Holst Ladefoged, F10

Den amerikanske Osprey lettede med os fra Golfen med kurs mod Irak en mørk nat i januar 2015. Vi skulle lande midt i ørkenen på Al-Asad Airbase i Al-Anbar provinsen, der på det tidspunkt var domineret af Islamisk Stats kontrol. Nogle få hundrede amerikanske og danske soldater havde gjort sit indtog på en lille del af basen, som de ellers havde efterladt til det irakiske flyvevåben, da USA trak sig ud af Irak i 2011.

Piloterne dykkede i højde, da vi nærmede os basen, og gunneren bagerst i flyet hev et bånd med store 12,7 patroner op, ladede det tunge maskingevær med dem og sad klar, sigtende ud af den åbne luge bagest i flyet. Flyet landede trygt, og vi hoppede ud i sandet. Jeg med sikkerhedsvest, hjelm, rygsæk, gevær og pistol - og så en gigbag med en gammel spansk guitar.

I en stor gammel Boing-hangar havde de samlet et par rækker af beboelsescontainere, der efter mere end 3 år uden beboere i ørkenen havde samlet et ordentlig lag støv på vægge

og gulv. Men vi var trætte, så vi samlede vores feltseng og lod rengøringen vente til dagen efter.

Få dage senere står jeg med Kaptain Jan og Major Burgan ude hos et irakisk kompagni (ca 150 mand). Jeg er arabisk militærtolk, og det er altså den rigtig kraftige tolkestemme der skal i gang her på min første skarpe tolkning. Men det fungerer faktisk, alt det som vi har lært gennem uendelig sprogtræning hjemme på sprogskolen på Østerbro. Jan og Burgan kommunikerer med irakerne gennem mig. Jeg er talemaskinen, som betyder, at det kan lade sig gøre.

Jeg tolker undervisning i skydning, førstehjælp og taktik. Jeg tolker møder mellem danske, amerikanske og irakiske officerer. Og en fredag, som skulle have været en fridag, mødte den danske oberstløjtnant mig i løbet af formiddagen med et: "er du ledig? Skynd dig over på infirmeriet!". Soldater fra Islamisk Stat var i løbet af natten brudt ind i et irakisk hjørne af basen. Det amerikansk-danske infirmeri havde

taget imod en god håndfuld gennemhullede irakere. Et enkelt sekunds stivnen da jeg kommer ind i rummet og ser en midaldrende iraker ligge på en bære med lidt blod på halsen og overarmen - nøgen under et tæppe med en danske læge og sygeplejerske omkring båren. Endnu et sekunds stivnen da jeg ser skudhullet øverst på halsen, lige under øret. Men der skal tolkes. "Gør det meget ondt? Har du smerter andre steder? Vi giver dig noget smertestillende og et drop med saltvand", siger sygeplejersken. Et skud i halsen og en omgang morfin betyder, at irakeren er lidt rundt på gulvet og derfor lidt svær at forstå, men det lykkes, og jeg er forbavset over, at han ligger der i live, tilsyneladende med et projektil siddende et sted inde omkring kæben.

Midt mellem læger, sygeplejersker og sygehjælpere ligger en anden iraker ude på gangen. Smerten er helt skarpt tegnet i ansigtet på ham, måske også en snert af frygt. Jeg kan endnu ikke se indgangshullet på hans skindeben og projektillets clementin-store udgangshul bagpå i lægmusklen. Han ligger også under

et par store tæpper dér på båren. Trine, den dygtige danske sygeplejerske, beder mig om at forklare ham, at tilstanden er ok. "Vi skal nok give ham noget smertestillende, han skal ikke være bange". Jeg lægger min hånd så roligt, som jeg kan, på hans skulder - taler lidt med ham - om han er ok og varm nok. Han bliver lidt roligere. Han svimler lidt af morfinen, hvorefter virkningen sætter ind. Man kan se, at roen i hans ansigt tager over.

Han nåede at skyde en af IS-folkene, før han selv blev skudt, fortæller han lettere hvæsende. Og han forklarer sit ønske om at bekæmpe dem efter, at de har dræbt både hans mor og søster.

Guitaren bliver brugt med jævne mellemrum – som almindelig hygge i fællesområderne og til gudstjenester eller andre fællesarrangementer, der mangler musikalsk akkompagnement. For man kan altid mødes med nogen om musikken, et sprog jeg heldigvis også har lært at tale.

Individet i kassen og afværgelsen af katastrofer

- af Jonas Søgaard Juul, F11

På Den Rytmske Højskole fandt jeg ud af at ingen kan puttes i en kasse. I den første uge af opholdet opfordrede vores legendariske forstander Søren Børsting os til at prøve at se vores fordomme om hinanden i øjnene. Han gav os en opgave: I løbet af vores ophold skulle vi have en lang samtale med de folk vi normalt ikke ville se som vennepotentiale. Vi skulle opdage individerne i stedet for kasserne.

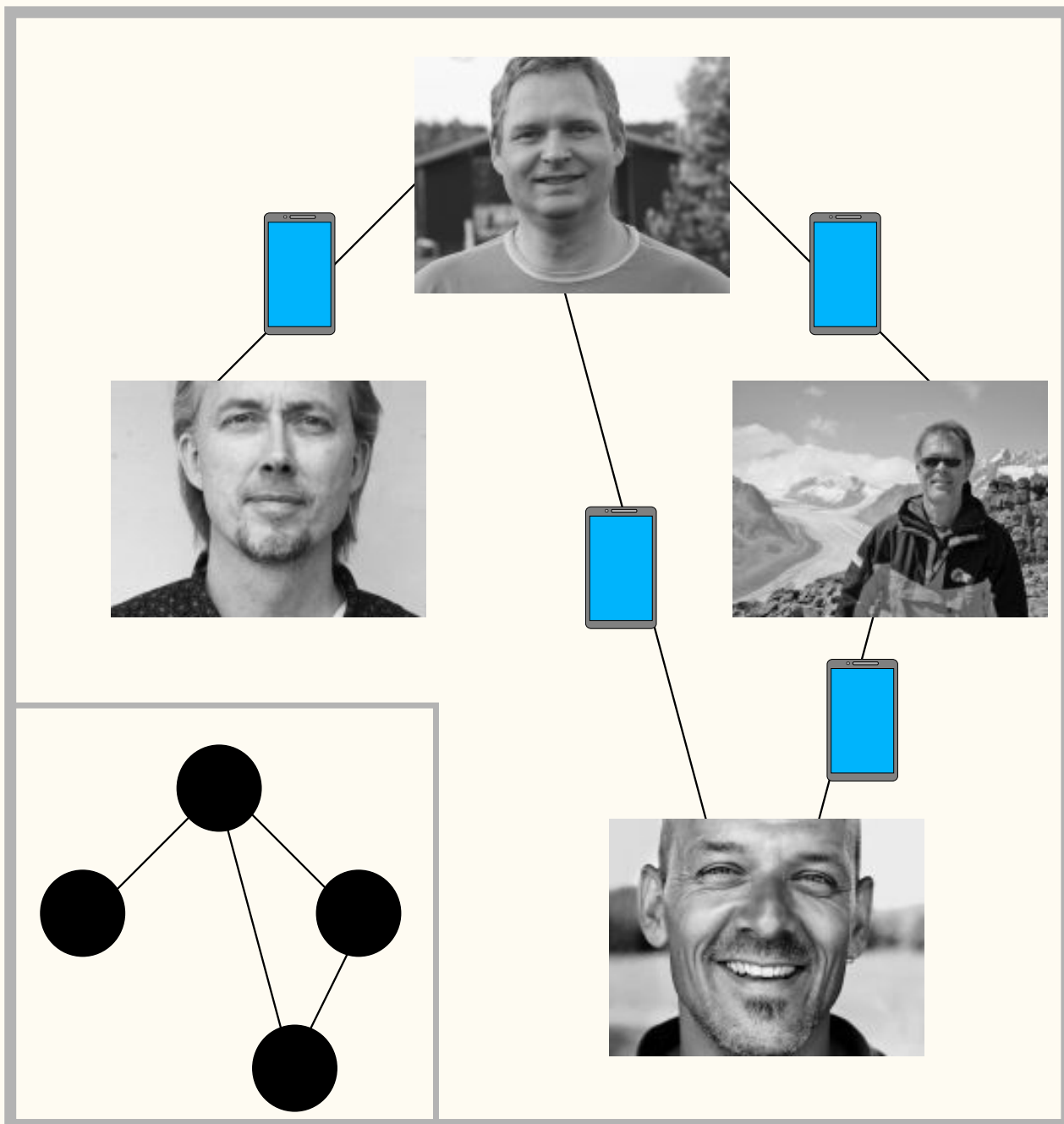
I dag, næsten 6 år efter jeg startede på Den Rytmske Højskole, er jeg Ph.D.-studerende ved Niels Bohr Institutet. Mit daglige arbejde handler om at generalisere så meget som muligt. Så hvordan hænger det sammen med mine højskoleerfaringer?

Verden er kompleks. Ønsker man at undersøge gigantiske systemer som f.eks. vejnettet i London, telekommunikation i USA, interagerende proteiner i en bestemt slags celle eller strømledninger mellem kraftværker og transformerbokse, må man generalisere – sætte ting i kasser – for at åbne muligheden for at bruge fysikerens favoritværktøjskasse: matematik. Med matematikkens hjælp bliver alle de oven-

stående systemer mulige at undersøge ved hjælp af Netværksteori. Alle systemer reduceres til punkter, som er koblet til andre punkter gennem forbindelser (Engelsk: Nodes og links). Et vejkryds er et punkt, som er forbundet til et andet vejkryds via en forbindelse i form af en vej. Hver person i USA repræsenteres ved et punkt, og har de snakket i telefon sammen, har de en forbindelse til hinanden. Alle kraftværker og transformerbokse er punkter og forbindes til hinanden ved hjælp af en forbindelse.

Et netværk kan undersøges på forskellige måder. Man kan tælle antallet af punkter som har forbindelse til 1 andet punkt, 2 andre punkter, 16 andre punkter etc. Man kan undersøge hvor mange trekanter, der er i netværket, altså hvor mange grupper af 3 punkter, hvor der findes forbindelser mellem alle tre punkter osv. Typisk vil forskellige systemer have forskellige netværksstrukturer, dvs. mønstre af punkter og forbindelser. Og bygger man et nyt elnet, kan man bruge en sådan analyse til at gøre sit netværk modstandsdygtigt overfor uventede hændelser. Den 10. august 1996 svigtede to strømledninger i Oregon i USA. På grund af deres vigtighed i

Billedetekst: Eksempel på generaliseringen fra telekommunikation til netværk. 4 individer har talt i telefon sammen. Individerne er Stig Kaufman, Lars Gjerlufsen, Niels Jørgensen og Anders Heidelberg. I det tilsvarende netværk bliver hver person til et "punkt" (som nummereres) og hvert telefonopkald bliver til en "forbindelse".

elnettet, i netværket, førte dette svigt til, at 11 amerikanske stater og to canadiske provinser lå mørke hen.

Så netværksteori kan hjælpe os med at forudsige udbredelsen af en hændelse, f.eks. strøm-svigt, blandt netværkets punkter og forbindelser,

og forebygge dette. Undersøger man et netværk af mennesker, som kommunikerer med hinanden, kunne hændelsen f.eks. være en eller flere politisk holdninger, som spreder sig blandt menneskene. Ved at udforme bestemte regler for, hvordan sådanne regler spreder sig fra individ til individ, kan man se, hvordan bestemte

netværksstrukturer påvirker udbredelsen af f.eks. en politisk holdning.

Mærkeligt nok bringer dette mig tilbage til mit ophold på Den Rytmiske Højskole. Tre af mine forskningsprojekter er nemlig udsprunget direkte fra oplevelser i den fantastiske gule landsby. Jeg husker tydeligt da Rasmus Grosell første gang holdt oplæg om synergieffekter. At 1+1 kan blive til mere en to, som det hedder i Det' Nu Det' Nu – vores allesammens tudesang. Med inspiration fra Rasmus's brandtale kastede jeg mig under et ophold i England over et forskningsprojekt, som skulle undersøge synergieffekters betydning for spredning af f.eks. politiske holdninger blandt mennesker. Hvad hvis det var lettere at lade sig overtale af to personer end blot af én – og meget lettere at lade sig overbevise af tre personer end af to? Det viste sig, at spredningen af politiske holdninger ændrer helt karakter under påvirkning af disse synergieffekter i forhold til en spredning, hvor der ingen synergieffekter er.

Jeg har også undersøgt, hvordan hipstere (yes, dem kender alle vi (skabs-)musikere!) kan påvirke udbredelsen af to konkurrerende produkter i en befolkning. Hipsterne vil selvfølgelig altid købe det mindst mainstream produkt og ender derigennem nogle gange ud med at gøre dette produkt mainstream i sidste ende!

Sidst men ikke mindst har jeg arbejdet på at udvikle metoder, som kan identificere f.eks. trommeslagere i et netværk af musikere (punkter er musikere, forbindelser mellem musikere findes, hvis musikerne har optrådt sammen).

Jeg arbejder altså med at generalisere. At skrive formler på en tavle og analysere hipsteres opførsel i den danske befolkning. Hipster. Det er en kasse. Når jeg sidder hjemme med benene oppe, ved jeg dog to ting. Først: Ethvert menneske er anderledes, end du tror. Det lærte jeg på Den Rytmiske Højskole. Dernæst: At putte individet i kassen kan afværge katastrofer. Det lærte jeg på Niels Bohr Institutet.

DRH som vendepunkt i mit (musikalske) liv

- af Sanni Bleser Jensen, F11

Musik har altid fyldt meget i mit liv, siden jeg startede i musikskole i 1. klasse, og musikken har været stort set min eneste fritidsinteresse ved siden af skolen. Efter folkeskolen ville jeg derfor gerne gå på Sankt Annæ Gymnasium, hvor der er særligt fokus på musik. Der har de også MGK (musikalsk grundkursus), som man kan tage sammen med gymnasiet i en fireårig ordning. Jeg gik til optagelsesprøve på MGK uden nogen som helst forventning om at komme ind, da jeg kun havde spillet klaver i få år, og derfor var glæden helt enorm, da jeg fik en plads. Jeg glædede mig vildt meget til at starte og var nysgerrig på, hvad jeg nu skulle lære på klaver og indenfor musik generelt.

Efter kort tid på Sankt Annæ MGK var det tydeligt, at her spillede vi jazz. Måske lidt funk hvis det var svært nok. Der var mange nye ting for mig at lære, for jeg havde kun spillet meget lidt jazz og havde f.eks. ikke beskæftiget mig særlig meget med improvisation. Men jeg

syntes, det var vildt spændende at lære den verden at kende, og jeg øvede mig, så der var en god progression. I slutningen af 1.g var der årsprøver, og man fik også udtalelser fra alle MGK-lærerne – her var der tilfredshed med mig over hele linjen.

I 1.g var jeg kommet med i et funkband med nogle af skolens dygtige drenge, og her stiftede jeg for første gang bekendtskab med keyboard-verdenen. I bandet spillede vi svære funknumre, så det var udfordrende for mig, men det gik godt, og både funk- og keyboard-verden var meget spændende for mig og trak mig ligesom derind. I løbet af 2.g begyndte jeg at udforske den verden – tjekke en masse nyt musik ud, rode med skolens keyboards, lave lyde, læse om synthesizers og undersøge keyboard-markedet, for jeg ville selvfølgelig have mit eget keyboard. Alt dette stjal naturligvis tid fra klaver-øvelsen, og jeg kunne godt mærke, at min nye interesse ikke var helt vel-

kommen hos min klaverlærer. Det blev da også bemærket ved årsprøverne i slutningen af 2.g, at min progression ikke var som forventet. "Du fik ikke spillet så mange toner i din solo". "Men skal man nødvendigvis det?" tænkte jeg... Det havde jeg ikke lige hørt om før. Nå, men budskabet var i hvert fald klart – nu skulle jeg give den en skalle med øvningen og komme efter det. Problemet var bare, at jeg ikke vidste på præcis hvilken måde, jeg skulle spille flere toner, og hvordan jeg skulle nå dertil. Det blev nemlig ikke sagt direkte, at jeg skulle lære at spille 20 bestemte jazzstandards fra Real Book med en passende basgang, rigtige voicings og rytme samt analysere akkorderne og spille solo over dem med den rigtige skala til hver akkord (så var den sommerferie ellers planlagt). Men jeg fandt senere ud af, at det egentlig var det, de mente, og jeg var sandsynligvis kommet ind i varmen igen, hvis jeg havde gjort det. Der viste sig nemlig at være nogle meget specifikke krav til, hvordan man spiller en rigtig solo og en helt specifik vej, man skulle følge for at nå dertil. I stedet for en øve-vejledning blev jeg anbefalet at skifte klaverlærer til en, der efter sigende var rigtig god til at undervise i, hvordan man spiller flere toner og flotte melodier med de rigtige toner i sin solo. Så det gjorde jeg.

3.g gik i gang, og jeg var spændt på undervisningen hos min nye klaverlærer. Det blev dog hurtigt lidt tungt, for hun måtte ind i mellem lige tage en "pause", når hun skulle komme sig over noget, jeg ikke kunne, som man ellers skulle kunne her på 3. år. Eller jeg skulle aflægge rapport om, hvor mange timer jeg øvede dagligt. Heller ikke hos denne klaverlærer var min interesse for keyboards og "fest-musik", som hun kaldte funk m.m., særlig velkommen

– det kunne jeg spille ved siden af. Jeg havde reelt ikke nogen indflydelse på, hvilke numre vi spillede, for jeg var jo bagud på klaveret, og hun vidste bedst, hvad jeg havde brug for at lære, så det var bare at knokle på. Det blev sådan ret surt i længden. Det var ikke rigtig muligt at gøre noget ved denne situation, for lederen af MGK var min tidligere klaverlærer, og hun vidste i den grad, hvad jeg havde brug for at lære. Så jeg følte mig rimelig presset fra flere sider. Alle disse ting styrkede ikke ligefrem min musikalske selvtillid på klaveret eller min lyst til at dykke ned i jazzens verden. I mellemtiden havde jeg købt et keyboard og startet et partyband, og i den verden trivedes jeg virkelig. Så jeg havde i den grad to sideløbende ting kørende.

Reddet af gong-gong'en i form af kyssesygge blev min årsprøve i slutningen af 3.g udsat til midt i 4.g. I løbet af den tid købte jeg to nye keyboards, partybandet kørte godt, og jeg kom med i et funkband, hvor vi lavede vores eget musik. Så det er vel næsten til at gætte, hvilken vej det gik. Årsprøven bestod jeg ikke, og det betød farvel til MGK. Men det var nærmest en lettelse ikke længere at skulle være underlagt bestemte krav og pres om at blive bedre i en fart. Det, der sendte mig helt ned i kulkælderen, var deres benhårde og meget præcise beskrivelse af alle mine musikalske mangler, og at jeg derfor ikke kunne fortsætte på MGK. Lederen af MGK og min klaverlærer var tydeligvis skuffede, og jeg var tydeligvis meget ked af det, men skulle alligevel svare på spørgsmålet som "hvorfor har du ikke øvet dig ordentligt?". Tungt.

Det sidste og fjerde år i gymnasiet føltes allerede langt og hårdt at komme igennem – min

gymnasieklasse var jo blevet studenter, så jeg gik sammen med de 5 andre MGK'ere, der var tilbage på vores årgang, men her var ikke meget klassesammenhold – og oplevelsen med at blive smidt ud af MGK gjorde det ikke nemmere at komme igennem året.

Da jeg endelig var blevet student, fulgte et halvt år stort set uden musik, hvor jeg arbejdede og sparede op til højskolen. Det var ikke voldsomt inspirerende for mig, og jeg tror, jeg var nået ind i en form for musikalsk depression. Samtidig kørte det ikke tip top på familie- og kærlighedsfronten. Det hele var lidt som en brun efterårsmark. Jeg var kørt død i stort set alt og så virkelig frem til at starte på DRH og komme væk fra det hele.

Da jeg startede på DRH i januar 2011, havde jeg ikke besøgt højskolen og heller ikke læst ret meget om strukturen og indholdet i opholdet. Jeg kendte et par stykker, der havde gået der,

som anbefalede det, og det var primært på den baggrund, jeg tog valget. Så jeg vidste ikke særlig meget om, hvad der skulle ske de næste 5-6 måneder. Jeg vidste, at det ville have noget med musik at gøre, men ikke ret meget mere. Det stod dog klart for mig, at det var nu gennem opholdet på DRH, jeg måtte finde ud af, om jeg efterfølgende skulle musikkens vej eller ikke – og på hvilken måde. Jeg ville gerne finde tilbage til glæden ved at spille, som var blevet lidt væk for mig. Grundlæggende var jeg ret forvirret i forhold til, hvad jeg ville, om det overhovedet var legalt at ville spille keyboard frem for klaver, og om man kunne blive rigtig god af at spille andet musik end jazz.

Ved dannelsen af sammenspilsholdene på DRH kom jeg på et selvskriverhold, hvor mine keyboards hurtigt kom i spil. Gennem forskellige jams og dannelse af fritidsbands viste det sig også hurtigt, at det egentlig var meget

godt at være en keyboardspiller med styr på lyde osv. Jeg kom i hvert fald med i et hav af projekter og havde altid mindst en øver hver aften. Til klaverundervisning med Stig Kaufmanas havde jeg og han nogle gode snakke om tiden på MGK og om, at det er helt okay at spille andet end jazz og også helt okay og faktisk ret fedt at spille keyboard. Vi spillede også en masse både på klaver og keyboard, og jeg følte for første gang i lang tid i en undervisningssituation, at jeg ikke skulle være nervøs for, om jeg spillede godt nok, og at der heller ikke var noget bestemt mål, jeg skulle nå. Vi spillede musik, jeg havde lyst til at spille, og vi havde det sjovt imens. Efterhånden begyndte jeg at tro på, at det var helt okay at spille keyboard og udlevede det virkelig. Jeg begyndte også at tro på mig selv som en god musiker og på min drøm om at komme ind på konservatoriet. I slutningen af opholdet stod det lysende klart for mig, at jeg havde genfundet glæden ved at spille, og at det var det, jeg skulle videre med nu.

På DRH oplevede jeg generelt at være i et frirum, hvor det var mig selv, der bestemte og stillede krav – følelsen af at der var totalt frie rammer, og at jeg satte min egen dagsorden. Alle muligheder var ligesom åbne, men jeg skulle selv være katalysator for, hvad der skulle ske. Det var enormt godt for min kreativitet, som virkelig var blevet hæmmet på MGK. På DRH havde jeg også følelsen af at være

accepteret som den, jeg var, og at alle andre var accepteret som dem, de var.

Jeg får stadig følelsen af at være i et frirum, når jeg kommer tilbage til højskolen. Generelt kommer hele sindstilstanden tilbage, og jeg bliver altid meget glad af at være der. For mig gælder det om at prøve at skabe det samme frirum og den samme glæde for mig selv herude på den anden side - i den virkelige verden. Det kan være svært, når der nærmest står instanser i kø for at sætte rammer for en, og der er tusind ting, der råber på opmærksomhed. Men det er i hvert fald værd at prøve.

Historien er endt godt, og jeg går nu på konservatoriet som pianist og musiklærer. Jeg har været med i en masse forskellige projekter som keyboardspiller, men har også fundet tilbage til klaveret og sluttet fred med jazzen – selvom den nok aldrig bliver min foretrukne genre at spille. Jeg tror på mig selv, og det prøver jeg også at give videre i min egen undervisning som musiklærer. Den følelse er nok det vigtigste, jeg har taget med mig fra mit ophold på DRH. Grundlæggende er jeg god nok, som jeg er, og de ting jeg vil, og de drømme jeg har, er fuldt ud gyldige. Uanset om de passer ind i andres agenda.

